

Lakat T. Károly: Kell ott fenn egy Császár – 5.

2013 május 16. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

nincs értékelve

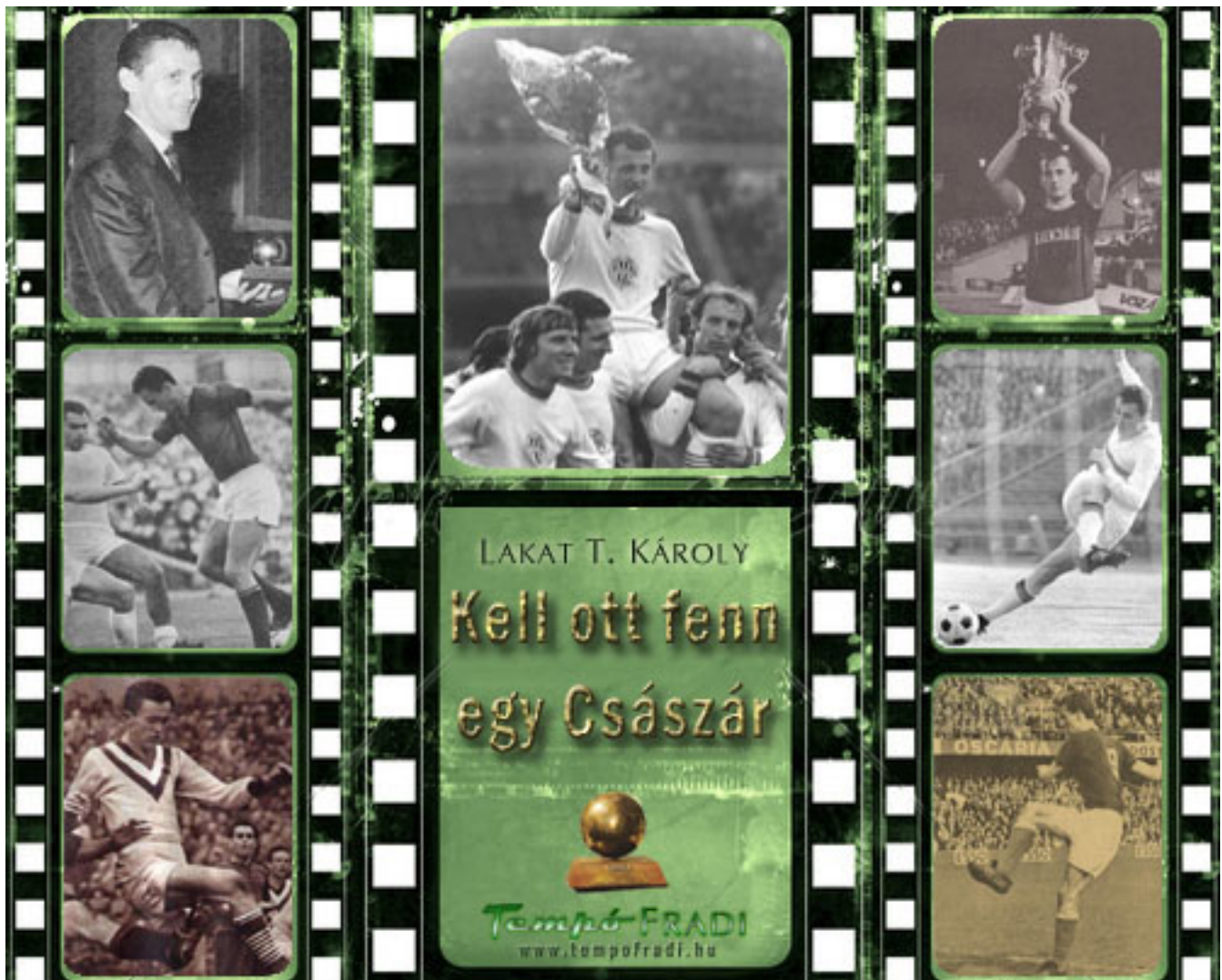
Még

Mérték

Az NSZK elleni győzelem, s benne az Albert-féle álomgól egyszer és mindenkorra lezárja azt a vitát, hogy akár a Ferencvárosnak, akár a válogatottnak lehet e más a középcsatára az elkövetkezendő évtizedekben, mint az Üllői úti zöldek 1960 elejére már konkrét sztárstátusba emelkedett centrere.

Annyi gólt rúgott, ahány különvonat indult Dorogra

A sztár szó használatától ugyan úgy rettegett a kor sajtója, ahogy Flóritól reszkettek a bekkek (talán az operettprimadonna, *Honthy Hanna* volt az egyetlen, akinek említésekor egyszer- egyszer használták a mára kíméletlenül lejáratott, agyonkoptatott, jelentéstartalmától tökéletesen megfosztott kifejezést), pedig „hollywoodi íz” ide, „nyugatifert?” oda, ha valaki, akkor valóban a kor legfénylőbb csillagai közé futballozta magát. Akkoriban még meg volt a sportlapoknak az a jó szokásuk, hogy számaikban nyomtatásban válaszoltak az olvasók leveleire.

A Képest Sport eme rovatának, a frappánsnak igazán nem mondható POSTA címet választotta. 1960 januárjában a hajdúszoboszlói illetőségű Seres Sándor például ezt a választ kapta a lapban újra ugyan soha le nem írt, ám a válaszból tökéletesen kikövetkeztethető kérdésére: „Albert az MTI sportosztályának az újságíró gyakornoka. Az NSZK ellen pályára lépett csapat összeállításában teljes mértékben egyetértünk Baróti Lajos szövetségi

kapitánnyal. A Vasas szakvezetése nyilván jobban tudja, mint mi, hogy mikor kit állítson a csapatba...” Seres úr három kérdéséből, számunkra az első válasz az igazán fontos: Flóri az érettségisikeres letétele után újságíró lett, legalábbis annak készült.

A történet úgy lesz kerek, ha elmondjuk: az MLSZ akkori elnöke, Barcs Sándor, az MTI vezérigazgatója, az ifjúsági válogatott edzője Hoffer József pedig a hírügynökség sportosztályának vezetője volt. Flóri az ifik között már az UEFA tornát is megjárta akkor Hoffer irányítása alatt (Barcs meg nyilván személyesen gratulált neki az öltözőben a legendás 4:3 után) így nem az utcáról bekopogtatva kellett az MTI-nél jelentkeznie.

Az MTI-nek akkor (és még utána is évtizedeken át) óriásiszakmairangja, hitele és presztízse volt. A legkülönbözőbb orgánusok igazán jelentős, fajsúlyos témákban saját hírekkel jószerivel csak nagyon elvétve és nagyon óvatosan jelentkez(het)tek. A gyakorlatból tudom: a Népsport labdarúgó rovatának gyakornoka, majd munkatársaként hiába tudtam egy sereg hírt első kézből és többnyire bombabiztosan, amíg azt a hírt az MTI ki nem adta, „saját szakállra” biztos, hogy nem tehettem (tehattuk) a lapba. Tudom, mindez a jelen sajtóján nevelkedve, azt figyelve és ismerve a fiatalabb korosztály számára hihetetlennek tűnik, hiszen napjainkban már akkor hírként jelenik meg valami, amikor a hír szereplőinek még halvány fogalmuk sincs róla, hogy mi a hírben megfogalmazottakat fogják csinálni, velük ez meg az fog történni.

De tény: 1974-ben például apám egy csendes kora délutánon hiába írta alá edzői szerződését a lakásunkon a szemem láttára a Bp. Honvédhoz, én, a Népsport labdarúgó rovatának munkatársa erről nem tudósíthattam azonnal a lapomat (pedig ez akkor igenis hír volt, nem is akármilyen), hanem szépen megvártuk a másnapot, kibekeltük, amíg az MTI „kiadja”, s akkor már megjelenhetett. Minimum másfél nappal a történés után. Mindezt csak azért tartottam fontosnak elmesélni, hogy a tisztelt olvasó érezze, lássa: Flóri az egyik legfrekvenciáltabb szakmai műhelybe került. Hoffer Józsi bácsi mellett olyan legendás újságírók avatták a szakma titkába, mint *Boskovics Jenő*, *Végh Gyula*, *Kozák Mihály*, vagy a remek humorú Morvay Tihamér.

Megjelenése, alapvetően udvarias, mindig, mindenkivel tisztelettudó magatartása, kulturált fogalmazási stílusa, olvasottsága és a sport irántirajongása (kevesen tudják, de közel sem volt szakbarbárnak mondható, nem nagyon rendezhettek olyan kézilabda, kosárlabda, jégkorong vagy bokszmérkőzést, amelyen ha éppen nem volt meccse, ne jelent volna meg a lelátón) szinte minden tekintetben alkalmassá tette azt arra, hogy a (sport)zurnalisztikával próbálkozzon. Mégsem lett belőle később újságíró, pedig a hírügynökségi munka mellett sok cikke jelent meg a Magyar Ifjúságban, és a Labdarúgásban is.

A két életforma a kötelezettségek tekintetében nem volt összeegyeztethető. Az akkoriban 19 és fél éves Albert Flóriánnak a futballpályán volt rengeteg dolga. A Fradiból akkor már kihagyhatatlan, az A válogatottból szintén, de ott van még az év nagy feladata a római olimpia is, ahová (első sorban Albert és Göröcs remeklésének köszönhetően) kijut a magyar válogatott, s amelynek akkoriban összehasonlíthatatlanul nagyobb rangja, súlya és jelentősége volt a magyar futball életében, mint napjainkban.

Albert nagyszer? fejesgólja a 7:1-es Ferencváros -Dorog mérk?zésen (fotó: Labdarúgás)

A bajnoki meccseken akkor állrá arra a menetre, hogy kettesével, hármásával, esetenként négyesével rúgja a gólokat. Egy Dorog elleni bajnoki például éppen négyet szerez a Fradi általrúgott hétb?!(...), pontosan annyit ahány különvonatot indít a mérk?zés reggelén a MÁV a ferencvárosi szurkolók szállítása okán a mérk?zés színhelyére!

Nyugodtan szerepet kaphatna az azokban a napokban bemutatott „Két emelet boldogság” cím? (mára szintén klasszikussá nemesedett) *Herskó János* rendezte filmben, hiszen ha valakinek, akkor neki tényleg csupa boldogság az élete.

Abból a filmb?l kimarad, írnak viszont róla (szintén a Képes Sportban) egy Flórián címet visel? apró szösszenetet, amely mindennél többet mesél:

„Flórián... és ha jelz? is kell a neve mellé, ám tessék válogatni: Flórián a fantasztikus, Flórián a félelmetes, Flóriána frenetikus...”

Ennyi.

Egy szóval se több, se kevesebb, de azt hiszem, mindent elmond arról, hogy milyen volt a helyzete és a megítélése annak a fiatalembernek, akit nem is olyan régen az a bizonyos Füles Jóska még úgy könyörgött le magával a Fradi toborzójára.

Az 1960-as olimpia azért volt nagyon fontos a magyar futballszámára, mert 1952-ben Helsinkiben ugye mi nyertünk, 1954-ben aztán elvesztettük a világbajnoki döntőt, 1956-ban a mai napig tényszerűen és hitelesen meg nem magyarázott okokból nem küldtünk csapatot Melbourne-be, az 1958-as világbajnokság pedig (többek között a walesi center John Charles és egy balszélső, bizonyos Allchurch miatt) meglehetősen szégyenteljesre sikeredett. Barátságos meccseken ugyan már vertünk szinte mindenkit, aki szembe jött. 1960-ban például Angliát 2:0-ra.

Göllöv?: Albert (2). 92 000 néző volt a Népstadionban (a feljegyzések szerint 70 000 pohár ásványvíz, 20 000 pohár málnaszörp, 20 000 üveg sör, 8 000 adag fagyalt, 4 000 szendvics, 2 800 pogácsa és 6 000 nápolyi fogyott a másfél óra alatt), de miután a berni vb-döntőt sikerült abszolút kudarcként megélni, aranyunk 1952 óta bizony nem volt. Az 1958-as svédországi világbajnokságon szerepelt játékosok az olimpián nem vehettek részt, így az ötkarikás futballtorna az úgynevezett új generáció első, igazán nagy, tétre menő próbatétele volt. Az Egység ktsz-ben el is készültek a kétgombos, szilvakék zakóból, világosszürke, könnyű, nyári, tropikál anyagból varrt nadrágból álló olimpiai formaruhák. Ám hiába voltunk roppant elegánsak, az első meccsen egy világ ámulatára csak 2:1-re vertük a futballal bizony akkoriban még csak alapszinten ismerkedő Indiát. Peru aztán már kapott egy hatost (szövetségi kapitányuk Orth György volt) a franciákat (...) 7:0-ra végeztük ki, s amikor már mindenki borítékolta, hogy 1952-höz hasonlóan Rómában is Magyarország-Jugoszlávia olimpiai bajnoki döntő lesz, jöttek a dánok, s simán kikaptunk tőlük 2:0-ra. Ráadásul úgy, hogy a mezőny legjobbját a magyar kapus, az újpesti Török Gábor volt!

A bronzért játszottunk a házigazda olaszokkal, s a Török – Várhidi, Solymosi, Dalnoki – Kovács III., Dudás – Sántori, Göröcs, Albert, Orosz, Dunail. János összeállítású csapat 2:1-re nyert a többek között Trapattinival, Riverával, Burgnichhal, Bulgarellivel felálló azzurik ellen. Éremmel jöttünk haza, de kiváltképp az a blama, hogy „egy dán” válogatottól ki tudtuk kapni, nem tette a tornát a számunkra sikertörténetté. A legnagyobb eredmény, amit elmondhattunk az volt, hogy az angolsajtóban bizonyos Willy Meisl (az osztrákok legendás futball-vezérének Hugo Meisl-nek Londonban élő fivére) így írt: „A római olimpián a magyarok Albert Flórián és Göröcs János személyében megtalálták a Puskás-Kocsis kettős méltó utódját!”.

A két zseniális magyar futballista további pályafutásának ismeretében mindenki döntse el saját maga, hogy a derék zsunaliszta túlzott-e vagy sem, neki akkor és ott mindenestre ez volt a véleménye. A magyar nép a hat római olimpiai bajnokot ünnepelte. Ma már jószérivel elképzelhetetlennek hangzik, de így történt: még Ruhaolimpiát is rendeztek!

Október 17-én, este fél 8-ra hirdették meg a *Ruhaolimpia* című programot, amely a konfekcióipar legszebb 70 nyári termékeinek volt a versenye. A Corvin áruház szervezésében, az Erkel Színházban megrendezett gálát Szepesi György vezette.

Fellépett Neményi Lili, Psota Irén, Bende Zsolt, Németh Marika, Kabos László, a Vámosi-Záray házaspár, Lukácsi Margit, Kibédi Ervin, Surányi Magda, Pataki Ferenc fejszámoló művész, a Görbe tükör együttes, a Len Hughes és a Stúdió zenekar.

A keretjátékban szerepet kapott Schubert Éva, Latabár Árpád és Hlatky László. A műsort László Endre rendezte. Az érdeklődők jegyeket az Erkel Színház pénztáránál, a Corvin Áruház trafikjában és a jegyszervezőknél válthattak. Az akkor hihetetlenül népszerű *Ludas Matyi* című lapban ekkor jelent meg az a tréfa:

„Vajon a dánoktól kapott zakót is bemutatták a Ruhaolimpián?”

Sok id?, persze nem maradt sem a futballistákon való élcel?désre, sem a siránkozásra. Alig egy héttel az olimpián lejátszott magyar-olasz után már kett?s meccset rendeznek a Népstadionban. Az Újpest 4:2-re veri a Vasast, majd jön az örökrangadó: Ferencváros – MTK 4:1. A Fradi Horváth – Thomann, Gerendás, Dalnoki – Vilezsál, Kocsis – Friedmanszky, Orosz, Albert, Rákosi, Fenyvesi dr. összeállításban lép pályára, s Albert gól nélkül zárja a meccset. Nem is kíméli a kritika:

„Albert volt a legpasszívabb, de néhány szép labdát küldött a szélekre. Ezek azt a gondolatot keltették bennünk, hogy Albertb?l – ha már nem lesz sztár – talán a nagy irányító középcsatárok utóda lehet. Hiszen a tehetsége vitathatatlan!”.

Lám, lám, az embert néha hogy megcsalja az emlékezete. Szóval, nemcsak Honthy Hanna volt sztár 1960-ban. Albert is.

Különösen akkor, ha olyan rosszul játszott, mint az MTK ellen...

Lakat T. Károly

www.tempofradi.hu – Flag Polgári Magazin partnere

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
